

Saa maa man huske paa een Ting til: man maa ikke være for hurtig. Vi maa huske paa, at de Afgørelser, der træffes i Ministeriet, er vigtige Afgørelser, Afgørelser, man skal kunne konstatere Aar efter. Vi skal staa til Ansvar for dem overfor Rigsdagen, vi maa derfor sørge for at have Papirerne i Orden.

Jeg vil sige til de ærede Medlemmer fra Sønderjylland: Jeg er enig med de ærede Medlemmer i, at vi maa se at komme af med de Skavanker, der er ved Administrationen; men lad os samtidig være opmærksomme paa, at Fejlene ikke altid ligger hos Embedsmændene — det er noget, man saa let siger, fordi Embedsmænd nu en Gang ikke kan forsvare sig —, men de ligger ogsaa i Lovgivningen, de ligger i hele det Embedsmaskineri, vi har — og som jeg for øvrigt synes er godt —, undertiden ligger de ogsaa hos andre Mennesker, Rigsdagsmænd, som ligger med Sagerne, og Beboerne, som ikke kommer med dem i god Tid. Lad os hjælpe hinanden med at faa Skavankerne ud af Verden, men lad os ikke altid sige, at Fejlen ligger hos Embedsmændene, for det er forkert. Jeg er vis paa, at ingen er ivrigere end Embedsmændene efter at klare den Slags Forhold.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann var inde paa en Sag, han gerne vilde have Oplysning om. Det drejer sig om en tysk Læge, som vilde bosætte sig i 1ste Zone, hvad han ikke kunde faa Lov til, hvorimod Sundhedsstyrelsen anbefalede ham at rejse til Grønland; og det blev der lavet en Historie om i Neue Tondersche Zeitung, og derefter gik Historien rundt i en Mængde tyske Blade. Nu ser det ganske vist lidt mærkeligt ud, at vi ikke vilde godkende Manden som Læge i Sønderjylland, men at vi derimod vilde have ham op til Grønland, og Historien gjorde ogsaa en vis Lykke i de tyske Aviser. Sagen forholder sig saaledes: For det første er der ikke Tale om, at vi ikke vil godkende tyske Eksaminer, for det gør vi selvfølgelig; men det, vi ikke vil godkende, er de tyske Krigseksaminer, og jeg tror heller ikke, Tyskerne vilde godkende danske Krigseksaminer, hvis noget saadant kom til at foreligge. Altsaa, denne Mand opfyldte ikke Betingelserne for at komme op til 1ste Zone, han skulde først tage en Tentamen. Men Manden kunde ikke være uden Virksomhed; saa vidt jeg ved, var han gift og havde Børn, og det kneb derfor for ham med at faa denne Tentamen her i København. Dette var Dr. Tryde bekendt

med, og da Dr. Tryde samtidig fik en Henvendelse fra Kryolitbrudene i Grønland — det var altsaa ikke Grønlænderne, Manden skulde være Læge for, men Kryolitselskabet —, om han ikke kendte en Mand hernede, som vilde derop, og han gerne vilde hjælpe den paagældende tyske Læge, siger han til Kryolitselskabet: I vil gøre mig en Tjeneste, hvis det kan ordnes saadan, at denne Mand kommer derop. Gagen deroppe var efter Forholdene god, og der blev sikret hans Familie Underhold, saa at han ved at være deroppe i et Aar kunde tjene tilstrækkeligt til at komme til Københavns Universitet og tage sin Tentamen.

Saaledes er Forholdet. Men dette blev i de tyske Blade fremstillet paa den Maade, at Danskerne sagde: Til Sønderjylland kan Manden ikke komme, men han kan komme til Grønland. Neue Tondersche Zeitung har for øvrigt forbavset mig af en anden Grund. Dr. Tryde gav — ganske vist ved en Fejltagelse — Bladet en Redegørelse for dette Forhold, og Bladet vidste altsaa, hvordan Sagen forholdt sig; men der skal jo ikke meget til, for at en Avis fremstiller Forholdet paa en saadan Maade, at Folk ikke tror, at man har handlet, som man har gjort, for at hjælpe Manden. Og der er det mærkelige, det holder jeg med det ærede Medlem Hr. Drachmann i, at skønt Historien, som jeg sagde allerede, medens det ærede Medlem Hr. Drachmann talte, er dementeret, er Dementiet ikke gaaet rundt i de tyske Blade; jeg tror, det er vanskeligt at faa Aviserne til at være lige saa hurtige med Dementierne som med selve Artiklerne. Men jeg tror ogsaa, der er noget, der er langt bedre, og det er, hvis det ærede Medlem Hr. Schmidt vil være os behjælpelig med at hindre, at Embedsmænd; der, som Dr. Tryde i dette Tilfælde, optræder paa en menneskelig og god Maade, bliver haanet nede i Tyskland, thi det er man ikke tjent med fra nogen af Siderne; jeg gad vide, om Dr. Tryde en anden Gang vil være synderlig ivrig for at hjælpe i et saadant Tilfælde.

Jeg maa for øvrigt sige til det ærede Medlem Hr. Drachmann, at jeg synes ikke rigtig, han var paa Højde med Situationen, naar han mente, at dette var særegent for tyske Blade, for det er, forsikrer jeg det ærede Medlem, som altsaa ikke er Politiker i Verdensformat, noget, som vi desværre i udstrakt Grad ogsaa kender herhjemme.

Jeg vil i den Anledning gerne henvende mig til det ærede Medlem Hr. Rode.